

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50

ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00

ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΛΕΙΪΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΡΑ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΣΙΟΥ 56

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΦΥΛΑΓΟΥ

ΛΕΥΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ | ΜΑΡΤΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 37

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

— «Όλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια εἶναι μεγάλα, τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ μητέρα, ἡ ἀγάπη ὅμως τῆς κόρης μου εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον».

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, καλὴ μου Γραία λέγει πρὸς τὴν μάγισσαν.

Ἐπειτα εὐχαρίστησε τὴν γοητῆ, τῆς ἐφίλησε τὸ χεῖρ, τὴν ἐκαληνύκτισε καὶ ἔφυγε, ὅπως ἦτο, ξυπόλυτη καὶ ξεσκουφωτῆ.

Ἦτο νύκτα ἀκόμη· τὸ σκοτάδι ἦτο δυνατό.

Ἡ μητέρα ἐπῆρε ἓνα δρομάκι τοῦ δάσους στενὸν καὶ γυριστόν, πού τῆς εἶδειξε ἡ γοητῆ, καὶ τράβηξε ἀφοβα καὶ γοητῆρα.

Τὰ θηρία τοῦ δάσους δίπλα τῆς οὐρλιαζαν, ἐκείνη ὅμως δὲν ἐφοβεῖτο διόλου. Ὅσοι ἀπὸ μῆ ὥρα δρόμο ἐπέρασε τὸ δάσος κ' ἔφθασε σ' ἓνα μεγάλο ποτάμι.

Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, γόνυεται κ' ὕστερα κρατώντας μὲ τὸ ἓνα χεῖρ τὸ ψωμί τυλιγμένο μέσα στὰ ῥοῦχα, λέρπει στὸ νερὸ κολυμβᾷ καὶ φθάνει στὴν ἄλλη ὄχθη. Ντύνεται ἔπειτα καὶ ξεκινᾷ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ περάσῃ τὸ χωράφι ἐκεῖνο μὲ τ' ἀγκάδια;

Σὰν βελόνες τῆς ἐτρυποῦσαν τὰ πόδια, ἀλλ' ἐκείνη πού νὰ καταλάβῃ πόνους! Ὁ νοῦς τῆς ἦτο στὴν Ἐλενίτσα τῆς.

Ἐπὶ τέλους ἐπέρασε καὶ τ' ἀγκάδια κ' ἐπλησίασε στὰ Γύφτικα. Ὅλοι οἱ Γύφτοι καὶ τὰ γυφτόπουλλα ἐκοιμῶντο βαθεῖα κάτω ἀπὸ κάτι τέντες σὰν χωγιά. Μόνον ὁ σκύλλος ἦτο ἀγρυπνος. Ἐγύριζε παντοῦ καὶ ἐφύλαγε.

«Πῶς νὰ τὰ καταφέρω νὰ μὴ μὲ γανυῖσῃ ὁ σκύλλος αὐτὸς καὶ ξυπνήσῃ τοὺς Γύφτους» ἐσυλλογίζετο ἡ μητέρα.

Τότε ἐνθυμήθηκε τὸ ψωμί, πού τῆς ἔδωκε ἡ γοητῆ, καὶ εἶπε· «Δὲν πειράζει, τρώγω ἀργότερα ἐγὼ. Ἄς τὸ δώσω τώρα τοῦ σκύλλου νὰ τὸ φάγῃ καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ πάρω τὴν κόρη μου».

Καὶ ἀμέσως πετάει ὀλόκληρο τὸ ψωμί στὸ σκύλλο! Ὁ σκύλλος εὐχαριστήθηκε κ' ἀφήκε τὴν μητέρα νὰ πλησιάσῃ.

Πατώντας στὰ δάκτυλα ἐπλησίασε ἡ μητέρα στὰ γύφτικα τσαντήρια. Ἀλλὰ πού νὰ διακρίνῃ τὴν Ἐλενίτσα τῆς!

Ἡ γύφτισσα τὴν εἶχε ντύσει σὰν τὰλλα τὰ παιδιὰ τῆς κ' ἡ Ἐλενίτσα δὲν ξεχώριζε ἀπὸ γυφτόπουλλο.

«Τί νὰ κάμω, τί νὰ κάμω, λέγει τότε ἀπηλπισμένη ἡ μητέρα! Πῶς νὰ διακρίνω τὸ παιδί μου; Ἄν πάρω κανένα γυφτόπουλο ἀντὶ τοῦ παιδιοῦ μου; Τρομάρα μου!»

«Μπα! λέγει σὲ λίγο πάλι ἡ μητέρα, τί ἀνόητη, ὅπου εἶμαι! Ἄπ' τὴ μυρωδιά θὰ καταλάβω τὸ παιδί μου. Ναί, ἀπ' τὴ μυρωδιά! Μόνον ἓνα ἀπ' αὐτὰ μυρίζει σὰν τὸ παιδί μου!»

Καὶ ἀρχίζει τότε νὰ πλησιάζῃ στὰ γυφτόπουλλα κ' ἀπὸ ἓνα ἓνα νὰ τὰ μυρίζει.

Κανένα δὲν μυρίζει σὰν τὸ παιδί τῆς.

Ὅταν ἔφθασε στὸ

τελευταῖο παιδί, καταλάβε γνωστὴ μυρωδιά. «Ἡ Ἐλενίτσα μου θὰ εἶναι δίχως ἄλλο» εἶπε. Καὶ ἀμέσως τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ πατώντας ἀκόμη στὰ δάκτυλα βγαίνει ἀπ' τὸ τσαντήρι.

Χωρὶς νὰ διατάσῃ ἐρρίφθῃ εἰς τὸ ποτάμι, καὶ ἐνῶ μὲ ἓνα χεῖρ ἐκολύμβη, μὲ τὸ ἄλλο ἐκράτει ψηλά ἓνα δέμα πού περιεχε τὰ ροῦχά τῆς καὶ τὸ ψωμί πού τῆς ἔδωκεν ἡ μάγισσα.

Ο σκύλλος έτρωγε ακόμη το ψωμί, που του έριξε η μητέρα, και την άφηκε να περάσει.

Τότε άρχισε να τρέχει όσο μπορούσε γρηγορότερα. Τα πόδια της, ένόμισες, πως είχαν πτερά. Τόσο γρήγορα έτρεχε με την κόρη της στην άγκαλιά έπάνω στ' άγκυθιά. Ούτε καν έπιταλάβαινε τους πόρους των

... Αφού έρωσε το ψωμί της εις το σκυλί η μητέρα έπηξε την Έλενίτσα εις την άγκαλιά της και τρέχει, τρέχει...

των ποδιών της. Ούτε καν αισθάνετο την μεγάλη κουράσι και την πείνα, που είχε.

Όταν έφθασε στο ποτάμι πάλι, άρχισε να ξεμερώνη. Εκεί τότε είρθηκε ένα φαράν, που έψάρευε με την βάρκα του.

Ο φαράς έλυπήθηκε την μητέρα και την έπέρασε με την βάρκα του έως το άλλο μέρος του ποταμού. Έπειτα εκείνη ευχαρίστησε τον φαράν και άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος.

Έτρεχε γρήγορα και συχνά έγυριζε κ' έβλεπε, μήπως έρχεται από πίσω της κανένας Γύφτος.

Τα θηρία του δάσους τότε εις το πέραςμα της μητέρας δεν ούρλιαζαν πλέον. Ίσως για να μη ξυπνήσουν την Έλενίτσα της... Πέρασε όλο το δάσος χωρίς να βρη στο μέσον το σπίτι εκείνη της γρηάς. Έπειτα εκατέβη από το βουνό, έπέρασε τα λειβάδια, τα περιβόλια και τα άμπέλια, κι όταν έβγαине ο ήλιος, εκείνη έφθανε—ξυπόλυτη και ξεσκουφωτη, όπως ήτο, —στην πόρτα του σπιτιού της.

Εκεί είρθηκε τα δύο της αγόρια να την περιμένουν και να κλαίου.

— «Που μάς άφηκες, μητέρα, μοναχά μας κ' έφυγες;» είπαν με παράπονο και τα δύο τότε.

— «Επήγα να βρω την αδελφούλα σας απήντησεν η μητέρα.

Εκείνην την στιγμήν εξύπνησε και η Έλενίτσα. Άνοιξε τα μάτια της, και χωρίς να ξυρρη, που εύρισκεται, έφώναξε.

— «Μητέρα!»

— «Παιδάκι μου!», απεκρίθη η μητέρα και τώσφιξε στην άγκαλιά της μαζί με τάλλα δυο παιδιά της.

ΤΕΛΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Χά! χά! χά!... Τρεις ημέρας και τρεις νύκτας κεκαλυμμένος με τον μανδύαν του, έπεριμενε τον θάνατον βραδέως να έλθη... ήκουσε θόρυβον... μία αλώπηξ έτρωγε ένα πτώμα πλησίον του... Χά! χά! χά!... Όταν το ζφον έξηλθεν από αυτόν τον άδην, ο Άριστομένης το ήκολούθησε, εύρε μίαν όπην, την έπλάτυνε, και όταν έξημέρωσεν έξηλθε, και όταν άφησε την όπην αυτήν του θανάτου, χά! χά! χά!... ο Άριστομένης έξεδικίθη!... ακούστε όλοι, ... έξεδικίθη.

Διά τρομαρτών συστρώφων, ο Γιάννης συστρέφει τους βραχιόνιας. Κατελήφθη υπό νευρικής κρίσεως, ρίπτει κραυγάς διαπεραστικές... Όλοι όπισθοχωρούν, τρομαγμένοι εν φ' ο Γιάννης σωριάζεται εις το έδαφος, συστρέφων τα μέλη εκ της τρομακτικής έπιληπτικής κρίσεως.

Ο Γιουσοφ ρίπτει εν βλέμμα περίξ αυτού, βλέπει τους άνδρας του ήλλοιωμένους, παρατηρούντας μετ' έκστάσεως πλήρους σεβασμού το ασπαίρον σώμα του δυστυχούς αυτού τρελλού, και απομακρύνεται εκείθεν κατηρήξ.

Έπωρεληθείσα της έκστάσεως ταύτης των Τούρκων μία ανθρωπινή σιά έξέρχεται εκ του κοιλωματος μιας παρακειμένης γειραίας ελαιας, την όποιαν κανείς Τούρκος δεν ειχε σκεφθή να έρευνήσῃ, ρίπτεται επί του ανθρωπίνου όγκου εκείνου και με ρώμην ήράκλειον, άρπάζει το σώμα του Γιάννη, το φορτώνεται εις τον ώμον του και με ταχύ βήμα διευθύνεται προς την κλιτών του βουνού.

Πρίν δε ακόμη ο Γιουσοφ και οι άνδρες του συνέλθωσιν, ο φυγάς διήνυσεν ήδη τα δύο τρίτα της άτραπού, κηδών από βράχου εις βράχον μετά εύλογισίας, την όποιαν δεν έφάνετο, ότι έμποδίζει το ανθρωπίνον βρόσος.

Οι Τούρκοι στρατιώται έφορμώντι, έλπίζοντες να φθάσων τον άγνωστον φυγάδα, όστις έξέφυτρωσε κατά τοιούτον τρόπον εν τω μέσω του στρατοπέδου. Άλλά ο Γιουσοφ ειςε την έδον, την όποιαν ήκολούθησεν.

— Αφήσατέ τους να εύγουν ειπε. Πηγαίνου εις τον πύργον, αντί να ενισχύσου τους πολιορκουμένους θα τους γίνουν βάρος εις τας τροσάς και το ύδωρ. Θα τους έπαυέρω αύριον και τους δύο άκόπως...

Άνοιξατε! μετ' όλίγα λεπτά φωνάζει μία γνωστή φωνή εις την θύραν του Πύργου. Όποια ή έκπληξίς των πολιορκουμένων, όταν είδον τον Άβάνην να φέρη επί του ώμου του τον Τρελλογιάννη!

Η έπομένη πρωία εύρε τους πολιορκουμένους Έλληνας με νέον ήθικόν. Ίσως, διότι ο Άβάνης, όστις ειχε ακολουθήσῃ τον δ' Άλτερός και ο όποιός βεβαίως δεν εύρέθη τυχαίως εκεί δια να έλευθερώσῃ τον Τρελλογιάννη να ειχε πληροφορησαι τον Δημήτριον ότι ο δ' Άλτερός δεν θα βραδύνη να έλθῃ εις βοήθειάν των.

Εις το τουρκικόν στρατόπεδον γίνονται προετοιμασίαι δια μίαν γενικήν έφοδον ύποστηρηχθησομένην και υπό των δύο τηλεβόλων των.

Ένας άνθρωπος φέρων εκώμον τον Τρελλογιάννην φθάσει πρό της θύρας του Πύργου.

Διά να έμποδίσωσι πάσαν φυγήν των πολιορκουμένων παρέταξαν τα δύο τηλεβόλα εν τάξει μάχης το έν πλησίον του άλλου προς το έτερον μέρος του Πύργου.

Ο Δημήτριος σύνοφρος και με το βλέμμα άτενές παρακολούθει αθέατος τας προετοιμασίας ταύτας των τηλεβόλων έστραμμένων κατ' αυτής της βάσεως του Πύργου.

Άβάνη, λέγει ο Δημήτριος. Η δεξιά γωνία του Πύργου είναι ιδιική σου, και εις σάς, αγαπητοί και γενναίοι φίλοι ή γωνία αυτή, και δεικνύει προς τους τρεις Γάλλους την άριστεράν γωνίαν. Σας παραξίδω τα κανόνια του Γιουσοφ! Έγώ με τα λοιπά παλληκάρια θα έπιτηρώ τας κινήσεις αυτού του ίδιου άρχηγού. Οίκονομία στα βέλια! Βόλι και κεράλι... όπως έκαμνα εγώ, όταν ήμην νέος!

Ούτω ο Άβάνης, ο Ρουσέν και ο Τίρμα έλαβον θέσιν εις τας τρεις ανατολικάς πολειμίστρας του πύργου με τρεις άλλους άσπλους, να γερμίζουν γρήγορα τα όπλα των και έγγχειρίζουν άμέσως άλλα πλήρη.

Εν τω μεταξύ τα τηλεβόλα ήσαν έτοιμα και δύο πυροβοληται ήσαν έτοιμοι να θέσωσι την θρυαλλίδα!

— Έν!... Δύο!... Τρί!... Διατάσσει όπισθεν των ή φωνή του Δημήτριου.

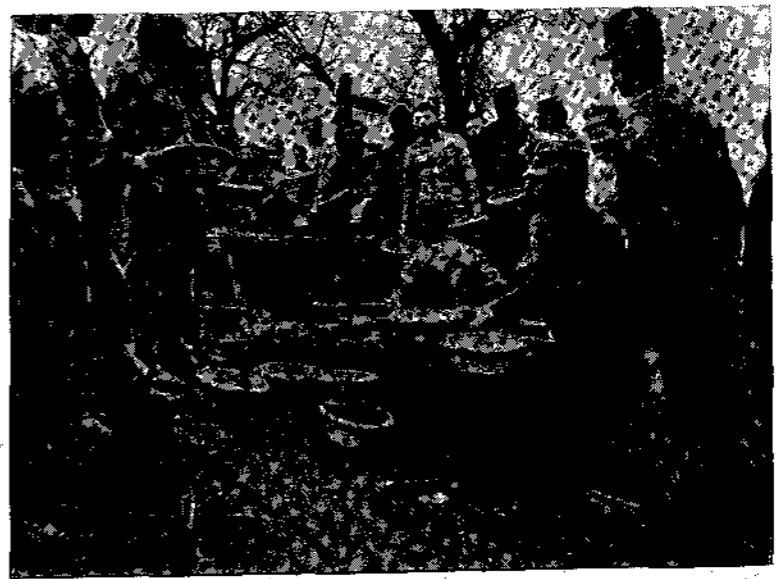
Συγκεχυμένοι εν μιᾷ και μόνη έκπυρσοκροτήσῃ αι δύο βολαι των όπλων του Άβάνη και του Ρουσέν, αναχωρούνσιν όμοϋ, ενφ' απνευστί σχεδόν οι δύο πυροβοληται μουσουλμανοι κυλιόνται κατά γης, βληθέντες ο μέν εις την κεφαλήν, ο δε εις το στήθος.

Κραυγή λύσσης ταυτόχρονης έξέρχεται από τας τουρκικάς τάξεις και μία ακανόνιστος έμβροητία πυροβολισμών, όβλαβών άλλως τε, καθέσον άλλαι διέρχονται πολύ ύψηλα και άλλαι κτυπώσι πολύ χαμηλά, ακολουθει εις απάντησιν εκ μέρους των πολιορκουμένων. Η μάχη ήρξατο.

Δύο νέοι πυροβοληται προσπαθούν να θέσωσι πύρ εις τας θρυαλλίδας των τηλεβόλων αλλά δύο νέοι πυροβολισμοί τους έξοπλώνουσι και τούτους καταγγίξ.

Οι Τούρκοι έγένοντο μανιώδεις βλέποντες το εύστοχον και άποτελεσματικόν πύρ των Έλλήνων, το όποϊον μετ' αυτόματου σχεδόν έπιτυχίας δεν αφήσει σκοπευτήν όρθιον εις την θέσιν του, εξαγριούνται τοσοϋτον μάλλον καθέσον ή τάρταρα του πύργου είναι έρημος, οι δε ένδοθεν σκοπεύοντες είναι αθέατοι. Οι μουσουλμάνοι απομακρύνονται και οϋτοι δια να αποκρύπτονται και πυροβολούν όσον ήδύναντο καλύτερον' άλλ' οϋδείς εξ αυτών τολμά να πλησιάσῃ τα δύο τηλεβόλα, περίξ των όποιων είναι έστρωμένα εξ πτώματα. Οϋδείς πλέον πυροβολισμός προέρχεται εκ μέρους του πύργου, όπου κατά διαταγήν του Δημητρίου φείδονται των φουσεκιών των.

Ο Γιουσοφ, εν νευρική ταραχή διατάσσει; — Πρέπει να τελειώνωμεν!... περικυκλώσατε τα κανόνια!

(Εκ της Ιστορίας του Βαλκανικού πολέμου Γερασίμου Βάκου). — Υπόγειος Στρατιωτικός κλίβανος εν Φιλιπιάδι της Ηπειρού. Πώς οι στρατιώται μας έψιμαν τις κουραμένες των. Φωτογραφία ληφθείσα τη 20 Νοεμβρίου 1912.

Μετά τινος διαταγμού τρεις άνδρες προχωρούν, προφανώς ανήσυχοι. Η σιωπή αποκαθίσταται τελεία, και μεταξύ των πολιορκουμένων, έκαστος μετ' άγωνίας παρατηρεί τους τρεις νέους πυροβολητάς πλησιάζουν, έγγίζου τα τηλεβόλα... Οι δύο πρώτοι κύπτουν, να μαζεψουσιν τας θρυαλλίδας, ατινις έπεσαν εκ των χειρών των φουσεβέντων... όμως δεν προφθάνουν να έγερθουν' δύο μοιραίοι πυροβολισμοί τους καρφώνουν επί των πτωμάτων των συντρόφων των!... Ο τρίτος, εν τρόμω, απομακρύνεται: εις νέος πυροβολισμός έρχεται από τον πύργον.

Και ο τρίτος οϋτος πίπτει ως άμορφος μάκα με την κεφαλήν διάτρητον υπό της σφαιρας.

Η όρηγ των πολιορκητών έφθασεν εις το κατακόρυφον έξήκοντα άνδρες περικυκλούςι τα τηλεβόλα, και μολοντί τρεις σφαίραι παράγουσι τρία νέα πτώματα, οι λοιποί δεν κάμπτονται.

Τελος δύο μακραι σειραι φλόγος, κεκαλυμμένα υπό πυκνού νέφους καπνού, αναφαινόγται εκ των τηλεβόλων και συγχρόνως με την διπλήν έκπυρσοκροτήσῃν, μία ίσχυρά συγκροσις κλονίζει τους τοίχους του πύργου.

Η μία των δύο σφαιρών ένεπήχθη εις την γήν πέντε μέτρα μακράν του τοίχου' ή άλλη απλώς έθιξε την ανατολικήν γωνίαν του όχυρώματος άποσπασασα σφόν λίθων.

Άλλα το έν των τηλεβόλων έκπυρσοκροτεί εκ νέου και ο πύργος κλονίζεται εκ θεμελιών βροχή δε πετρών τεθραυμένων πληροφοροει πάντας ότι μεγάλη σχισμή ήνεώχη.

Εν ατελεύτητον Άλλάχ! ακούετο! εις τας τάξεις των

Τούρκων επί τη θέα της ανοιγής όπης εις την πλευράν του πύργου.

Με μανιώδεις ίσχύς οι Τούρκοι έφορμώντι κατά του πύργου, και ζητούν να εισέλθουν δια της ανοιχθείσης σχισμής εις την πλευράν αυτού.

Άλλά, δυστυχώς δι' αυτούς, δεν έπρόφθασαν να ζητωκραυγασωιν πάλιν. Η σχισμός φωτίζεται εν τω άμα υπό έικοσιν άστραπών, και εκ του έγγους μία βαρεία έκπυρσοκροτήσις εκρήγνυται εμπροσθεν αυτών, καλύπτουσα δια χαλάζης σφαιρών τους πολιορκητάς της πρώτης γραμμής, οτινις ειχον ήδη αναβή το άνοιγμα. Στήθη τρυπημένα, κρανια συντεθλασμένα, μέλη διαμελισμένα, πίπτουν άπ' εκείνων, οτινις τους ακολουθοϋσι. Ένώ ταυτόχρονης εις εν σύριγμα, από του ύψους του πύργου καταπίπτει επ' αυτών μέγας όγκος ζέοντος ύδατος, όστις προκαλει εις τους πολιορκητάς φοικαλέας κραυγάς άλλους. Το ύδωρ τοϋτο παρασκαεσεν η Μύρτω, ή όποια μη έχουσα όπλον και μη δυναμένη να μείνη άμέτοχος της μάχης ειχε βράσει όσον ύδωρ εκ των άσκών των έχώρεσαν δύο λάγνιοι, τας όποιάς κατά τύχην ειχον. (Έπειτα συνέχεια)

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Ένας άλλος έφραταύσε ένα παπαδίστικο ράσο και τὸ ἐτίναξε χοροπηδῶν εἰς τὸν ἀέρα: Ὑπῆρχον ὅσοι ἄνδρες τόσαι καὶ γυναῖκες καὶ ἦσαν ὅλοι ὀπλισμένοι ὡς στρατιῶται. Ἐνας σχεδὸν γυμνός, μὲ ἓνα εἶδος μπλούζας μόνον εἰς τὴν μέσην, χωρὶς κάλτσες καὶ ἐσώθρακον, μὲ μεγάλες μπότες, καὶ τὰ μαλλιά ἄνω κάτω, ἔφερον ἓνα ὄπλον εἰς τὸν ὦμον, ἓνα τρυπητὸ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ταρατατάμ, ταρατατάμ, ἐκτυποῦσε ἀδιάκοπα.

Ἐτραγωδοῦσαν ὅλοι τὴν μασσαλιώτιδα μὲ μίαν φωνὴν εἰδεχθῆ καὶ μὲ μίαν διάλεκτον, τὴν ὅποιαν δὲν εἴμποροῦσα νὰ καταλάβω, ἂν ἦτο καθαρὰ γαλλικὴ ἢ πατουὰ (ἐπαρχιώτικη). Φωνασκοῦντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμύραζον σὰν σκύλοι, ὕδρωναν, ἀφρίζαν καὶ ὅταν ἄνοιγαν τὸ στόμα ἐφαίνετο τόσον κόκκινόν ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐξερνοῦσαν αἷμα!

(Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου Γερσίου Βόκου). — Ἑλληνες στρατιῶται πρὸ τῆς Ἐλασσόνης. Φωτογραφία ληφθεῖσα τὴν μεθεπομένην τῆς καταλήψεως τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1912.

Ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖόν μας ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἀκτὴν αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ ἀλλαλαγοὶ ἐδιπλασιάζοντο. Ἐσπρωγνύον ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ποῖος νὰ φθάσῃ πλησιέστερον, καὶ ὅταν εἶδαν εἰς ποῖον μέρος ἐπρόκειτο νὰ ἀράξωμεν, ἔτρεξαν κατὰ σμήνη καὶ ἐτοίμαζαν νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν σανίδας, διὰ νὰ πηδήσουν ἐπ' αὐτῶν καὶ φθάσουν εἰς τὸ πλοῖόν μας...

Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ἐλεγα ἐγὼ πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς Δημοκρατίας, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰσόδου μου εἰς τὸν λιμένα δὲν ἔπαυσε νὰ στέκεται εἰς τὸ πλευρὸν μου ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν δίδων ἐκεῖθιν ὅλας τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἐγὼ τοῦ ὑπηγόρευα. Τακτοποιῆσε τὰ πράγματα, ὅπως γνωρίζεις καλύτερον, τοῦ ἔλεγα ἰδιαιτέρως ἄλλὰ μὴ λημονῆς, γιὰ τὸ καλὸ σου, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ναύτας μου εὐρίσκειτε κάτω κοντὰ στὴν μπαρούτη μὲ τὴν φωτιὰ εἰς τὸ χέρι καὶ ἂν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἀπεπειραθῆ μόνον νὰ βάλῃ τὸ πόδι ἐπὶ τοῦ πλοίου μου, θὰ τὰ τινάξω ὅλα εἰς τὸν ἀέρα. Δόσε λοιπὸν διαταγὰς νὰ σταματήσουν καὶ κανόνισε τὰ πράγματα.

Ὁ πωγὸς μασκαρετζίκος ἦτο εἰς φοβερὴν ἀμηχανίαν. Ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ σηκωθῆ ὑψηλά, ὥστε νὰ εἶναι καταφανής, καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὰ πλήθη καὶ τὰ πύργη, ὠμίλησε πρὸς αὐτὰ ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὦραν, φωνάζων κάθε τόσο «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!» Τὰ δὲ πλήθη ἐπανελαμβάνον τὴν ζητωκραυγὴν ἐρῶμενα καὶ κινῶντα τοὺς πόλους των καὶ τὰ ὄπλα των.

Ἐξ ὅσον κατωρθώσῃ νὰ ἐνοήσω, τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἦτο

ὑπερήφανος, διότι ἔσωσε τὴν Δημοκρατίαν, μίαν καὶ ἀδιαιρέτην, μὲ τὸ νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἓνα πλοῖον φορτωμένον ἀπὸ συνωμοτὰς καὶ προδότης τῆς πατρίδος, ὅτι ἦτο εὐτυχής, διότι περιεφρόνησε τὸν θάνατον διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὰ ἱερά καὶ δίκαια τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ὅτι ἦτο κατασυνκεκμημένος ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν ὅπου τοῦ ἔκαμον καὶ διὲ ἦτο ἀρκετὰ ἀνυπόμονος ὅπως αὐτοὶ νὰ ἴδῃ τιμωρομένους τοὺς ἐνόχους. Ἄλλ' ὅτι οἱ ἐνοχοὶ οὗτοι ἀνήκον εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐπὶ τέλους, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο τοῦ πλοίου πρὶν ἢ τελειώσῃ τὰς ἐρεῦνας του καὶ τὰς ἀνακρίσεις τῶν κατηγορουμένων, διὰ νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς συνωμοσίας, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀναγκὴν νὰ τηρήσῃ τὸ ἀπόρητον τῶν ἀνακρίσεων μέχρι τοῦ πέρατος αὐτῶν ἀπηγόρευεν ἀπολύτως πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τοῦ λιμένος καὶ τοῦ πλοίου μου πᾶς δὲ ὅστις ἤθελε παραθῆ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ὑποπτος, καὶ ὡς τοιοῦτος θὰ ὠδηγεῖτο μεθ' ἡμῶν τῶν κατηγορουμένων ἐνώπιον τοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου. Φρουρὰ ἐκ τριάκοντα ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος, προσέθεσε, φυλάττει ἐδῶ ἀσφαλῶς καὶ πᾶς πολίτης ὅστις δοκιμάσῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ πλοῖον θὰ συλληφθῆ ἀμέσως καὶ σιδηροδέσμιος θὰ περιμένῃ τὴν κατὰδίκην του».

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ὁ Ἐπίτροπος τῆς Δημοκρατίας καὶ εἶδον ἐνθὺς πλέον τῶν ἑκατῶν ἀτόμων ὀπλισμένων νὰ ἀπομακρύνουν τὸ πλήθος καὶ νὰ τὸ διατάσσουν νὰ διασκορπισθῇ. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου καὶ σχεδὸν ὅλος ὁ κόσμος διελύθη, ἢ δὲ παράλια ἐμείναν ἐρημῶς, ἕκτις τῆς περιπόλου ἢ ὅποια ἀπε-

τελεῖτο ἀπὸ πενήκοντα περίπου ἄνδρα; ὀπλισμένους ὡς ἀστακοὺς. Εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας, καὶ ἡμίσειαν τὸ πλοῖον εἶχεν ἀγκυροβολήσει.

Διέταξα τότε νὰ ὠδηγήσουν εἰς τὸν θάλαμον μου τὸν Ἐπίτροπον καὶ τοῦ εἶπα: — Τώρα θὰ κάμειτε εἰς τὴν στιγμὴν νὰ φέρουν εἰς τὸ πλοῖόν μου, τὴν βάρκαν μου, τὸν δευτέρον μου καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου, ποὺ εἶναι μαζὺ του, καὶ λάβε τὰ μέτρα σου νὰ μὴ λείπῃ οὔτε μίαν τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι τους! Ἐπίσης νὰ μοῦ φέρουν καὶ τὰ δέμα βαρέλια τῆς μπαρούτης, τὴν ὅποιαν, ὅπως σοῦ προεῖπα, ἔχω ἀνάγκην.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου Κύριε καπετάνιε, μοῦ λέγει ἔάν τους ἔχουν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, αὐτὸ θὰ εἶναι ἀδύνατον.

— Περὶ αὐτοῦ ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι ἔγω ἔχω ἀνάγκην μόνον τῆς βάρκας μου ἡμεῖς δὲ κάμειτε ὅπως εἴμπορεῖτε. Εἰξεύρετε καλά, ὅτι εἰμαι ὀλίγον ἀνυπόμονος.

— Ἀλλὰ, ἂν μοῦ ὀργηθοῦν;

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΑ

Ξεύρετε ποὺ εἶναι αἱ περισσότεραι ἀρκούδι; Θὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγὼ. Εἶναι εἰς τὴν Βέρνην.

Ἡ Βέρνη εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλβετίας. Φαίνεται ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἔχει μεγάλην ἀφθονίαν ἀπὸ ἀρκούδες καὶ τὸ ἀνεύδειον, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ τέρα εἴμπορεῖ νὰ τὸ ἀποδείξῃ μίαν χαρὰ.

Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόλιν Βέρνην ἦτο ἡ φυλακὴ ὅπου ἐκρτοῦντο φυλακισμένοι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶχον καταδικασθῆ εἰς θάνατον.

Μίαν νύκτα λοιπὸν ἓνας καταδικασμένος εἰς θάνατον ἔβαλε σὶτὸ μυαλὸ του σῶναι καὶ καλὰ νὰ τρυπήσῃ τὸν τοίχον τῆς φυλακῆς καὶ νὰ φύγῃ, διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε καὶ ἄλλη δουλειὰ διὰ νὰ κάμῃ.

Ἐκεῖνος χαμένος καὶ χαμένο, ἦτο καὶ ἔάν τὸν ἐπιαναν, ὅταν ἐτρυποῦσε τὸν τοίχον δὲν εἴμποροῦσαν νὰ τοῦ κάμουν κανένα μεγαλύτερον κακὸν ἀπὸ τὸ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἦσαν ὅμως ἡπόρησεν ὁ δυστυχὴς καὶ πόσην μεγάλην χαρὰν αἰσθάνθη, ὅταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου, ἤκουσε νὰ τρυπῶν τὸν τοίχον! Μήπως αὐτὸς ποὺ τρυποῦσε τὸν τοίχον ἀπ' ἐξῶ ἦτο κανένας φίλος του; Μήπως ἦτο κανένας νυκτερινὸς ἀρχαιολόγος ποὺ ἔσκαπτε διὰ νὰ βρῇ κανένα θησαυρὸν;

Μολοταῦτα ὁ παρὰξένος αὐτὸς σύντροφός του ἔξακολουθοῦσε τὴν δουλίαν του μὲ μεγάλην βίαν. Ὡσὸν νὰ τὸν εἶχε παραγγελία! Κανένας καὶ καμμιά φορὰ δὲν ἐτρυπήσε τοίχον μὲ τὴν τρυπάνη καὶ μὲ τὴν ἀπεριετιμῆσαν. Δὲν ἐφοβεῖτο καθόλου ὁ ἀφιλότιμος νὰ μὴ τὸν ἀκούσουν καὶ τὸν βάλουν καὶ αὐτὸν εἰς τὸ φρέσκο.

Ἐξάρνα ὁ τοίχος ἐγκρημισθῆ καὶ ὁ τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβον του κατὰδικος ἀντίκρουσεν μίαν τεραστίαν ἀρκτον.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἀπροσδόκητοι φίλοι ἐχαιρέτηθησαν μὲ μεγάλην εὐγένειαν. Ὁ κατὰδικος ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀρκούδας, ποὺ ἦτο τότε φιλόανθρωπος καὶ ἅμα ἐχωρήθη ἀπ' αὐτὴν ἐπήρεν ἀμέσως τὰ φουρνά. Ἡ ἀρκούδα ἤσυχα ἤσυχα ἐξαπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα, εἰς τὸ ὅποιον ἐκοιμήτο ὁ κατὰδικος καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ γλυκά.

Τὴν πρωΐαν, οἱ δικασταὶ, οἱ χωροφύλακες, ὁ δήμιος καὶ ὁ ἐξομολογητὴς ἀνοῖξαν τὴν θύραν τοῦ κελίου τοῦ κατὰδικου. Ἀλλὰ μόλις ἀντίκρουσε ἡ ἀνθρωπινὴ δικαιοσύνη τὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸν ξένον, ὁ ὅποιος τοὺς ὑπεδέχθη μὲ φοβερὰ μουγκρίσματα, τὸ ἔκουσε λάσπη.

Καὶ ἡ ἀρκούδα τοὺς ἀκολούθησε μὲ μετρημένα βήματα. Τὴν ἐπανεῦρον νὰ θαυμάζῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅσο διὰ τὸν κατὰδικον, αὐτὸς πάει καλλιὰ του.

Η ΓΑΤΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Ὅλοι μας συνειθίζομεν νὰ λέγωμεν διὰ τίποτε ἀνθρώπους, ποὺ δὲν χωνεύει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ὅτι ἀγαπιούνται σὰν ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ γενικὸς κανὼν. Ἀλλὰ κάθε κανὼν, μᾶς λέγουν οἱ διδάσκαλοι, ἔχει καὶ ἐξαιρέσειν. Καὶ αὐτὸς ὁ κανὼν τῆς γάττας μὲ τὸ ποντίκι ἔχει τὴν ἐξαιρέσειν του καὶ μίαν ἐξαιρέσειν πολὺ χαριτωμένην. Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν νὰ τὴν μάθετε. Ἄ! παρ' ὀλίγον νὰ λημονήσω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν εἶναι παραμῦθι ἀλλὰ εἶναι ἀληθέστατον καὶ συνέθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Λοιπὸν:

Ἐνας κύριος ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὰ Πατήσια λέγει ὅτι ἔάν τρέρεται καλὰ ἡ γάττα δὲν κυνηγᾷ πλέον ποντίκια. Αὐτὸς ὁ κύριος εἶχε μίαν ὠραία Ψιφίνα, ἡ ὅποια συνεδέθη διὰ στενῆς καὶ εὐλικρινοῦς φιλίας μ' ἓνα ποντίκι.

Κάθε βράδυ, μετὰ τὸ φαγητὸν, τὸ ποντίκι αὐτὸ ἐθγαιεν ἀπὸ μίαν τρύπα τοῦ πατώματος καὶ ἐμάζευε τὰ ψύχουλα τῆς τραπέζης. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἐσιωποῦσαν καὶ ἔμεναν ἀκίνητοι διὰ νὰ ἴδουν τί θὰ κάμῃ τὸ ποντίκι καὶ πῶς θὰ φερθῆ ἡ γάτα.

Τὸ ποντίκι ἔπερνε θάραξ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν αὐτῆν ὡς ποὺ ἀνέβηκε καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ Ψιφίνα δὲν ἀργοῦσε νὰ τὸ ἀνταλώσῃ καὶ τότε ἐπαίζετο μίαν κωμῶδιαν ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἡ γάτα ἐπέδουσε ἐπάνω εἰς τὸ ποντίκι, τὸ ὅποιον ἀμέσως ἔκαμνε τὸν πεθαμένον. Ἡ γάτα τότε τὸ ἔπερνε μαλακὰ εἰς τὸ στόμα τῆς καὶ τὸ πῆγαινε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τραπέζιου.

Τὸ ποντίκι ἐξωντάνευε πάλιν καὶ ἡ γάττα ἐπίσης ἔκαμνε πάλιν ἐπὶ τόχα τὸ ἐπιγεῖ! Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς οὔτε νὰ τὸ δαγκώσῃ οὔτε κἂν νὰ τὸ γρασουσίσι, ἐπαίξε δηλαδὴ. Ὅταν ἡ γάττα ἐχρῆταινε πειὰ ἀπὸ τὸ πατηνίδι αὐτὸ, ἐπήγαινε νὰ πλαγιάσῃ εἰς καμμίαν γωνίαν καὶ τὸ ποντίκι ἐπήγαινε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν φωλιάν του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ ἴδιαν ὦραν, ἐξανήρχετο. Καὶ πάλιν ἐπαίζετο ἡ αὕτη κωμῶδιαν ὡς ποὺ μίαν ἡμέραν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐσηκώθηεν ἀποτόμως, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ ποντίκι περνοῦσε ἀπὸ τὰ πόδια του, καὶ τὸ ἐπάτησεν τὸ δύστυχο ποντίκι.

Κατ' αὐτὴν τὸν τρόπον ἡ γαυμένη Ψιφίνα ἐστενοχωρήθη πολὺ καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποντικίου, ἐζήτει πρὸς κτήκα τὸν σύντροφόν της εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκίας καὶ μάλιστα τὸ ἐφώνάζε μὲ κἂτι σιγανὰ νιαουρίσματα.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου! Τὸ ποντίκι ἦτο πεθαμένο.

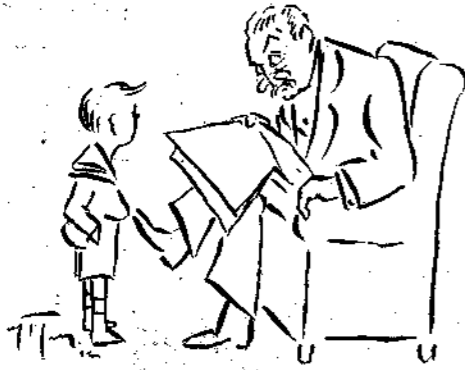
(Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου Γερσίου Βόκου). — Μία ὁδὸς τῆς Πρεβέλης. Φωτογραφία ληφθεῖσα τὴν ἡμέραν τῆς καταλήψεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. 22 Ὀκτωβρίου 1912.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΚΑ

Η Μαρίκα είναι καταλυπημένη. Το πρωί, καθώς έπηγαινε να πάρη την Λουλούκα, την κατόικια της δια να βροσθήσῃ εἰς τὸ δρομάκι πού πάει στὰ χωράφια, ἡ μητέρα της ἀνεστένανε καὶ τῆς εἶπε:

— Τὴν καυμένη τὴν Λουλούκα καὶ πῆγαινε τὴν νὰ βοσκῆσῃ γιὰ τελευταία φορὰ. Δὲν πρέπει νὰ φαίνεται παραπολὺ ἀδύνατη, ἀν θέλωμε νὰ μᾶς δώσῃ καλὴ τιμὴ ὀχασάπης.

Διδάσκαλος. — Τοτὸ ἐπτά καὶ τρία πόσα κάμνουν;
Τοτός. — Δώδεκα.
Διδάσκαλος. — Πόσοι εἶ, μήπως κάμνουν δέκα;
Τοτός. — Ὅχι, πέντε καὶ πέντε κάμνουν δέκα.

Ἡ Μαρίκα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα της τί ἐσημαῖαν αὐτὰ. Ἐφυγε μὲ τὴν Λουλούκα τῆς γρήγορα γρήγορα. Καὶ καθὼς προχωροῦσε εἰς τὴν πρασιναδά τοῦ δρόμου, ὅπου ἡ κροτίκα τῆς σκύβει καὶ δαγκάνει τὰ χορτάρια, συλλογίζεται τὰ λόγια τῆς μητέρας της:

— Ὁ χασάπης! τί νὰ τὴν κάμῃ ὁ χασάπης; Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν μίᾳ μόνῃ ἀπάντησις ὑπάρχει. — φοβερὴ ἀπάντησις! Τί κάμνει ὁ χασάπης τὰ πρόβατα καὶ τίς κατόικες πού τοῦ πηγαινούν; Τὰ σφάζει!

Θὰ τὴν σφάζῃ λοιπὸν καὶ τὴν κατόικια της; Τί ἐγκλημα ἔκαμε ἡ καυμένη, γιὰ νὰ τῆς κόψουν τὸ κεφάλι; Δὲν ἔκαμε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε ἡ καυμένη! ἀλλὰ ἡ Μαρίκα καταλαβαίνει τί τρέχει. Εἶδε τὴν μητέρα της παραπολὺ λυπημένην! μίᾳ ἐβδομάδα τέρη δὲν τῆς ἔχαμογέλασε καθόλου ἡ μητέρα της!

Ναί, ἡ Μαρίκα τὸ ἐμάντευσε! ἡ μητέρα της δὲν ἔχει χρήματα νὰ πληρώσῃ τὸν ψωμᾶ, καὶ θα πωλήσῃ τὴν Λουλούκα, διὰ νὰ πάρη μερικὰ λεπτά.

Γι' αὐτὸ ἡ Μαρίκα πηγαινέει στὸν δρόμο, καὶ κρατεῖ τὸ σχοινάκι τῆς Λουλούκας καὶ καθὼς πηγαινέει, κλαίει καὶ ἀναστενάζει, ὅσον συλλογίζεται ὅτι θὰ χάσῃ τὴν φιλανάδα της, τὴν κατοικόουλα της...

Ἡ Λουλούκα ὁμως πηδᾷ ὡς τρελλοκόριτσο στὰ πλάγια τοῦ δρόμου, καὶ δαγκάνει τὰ τρυφερότερα βλασταράκια καὶ μαστᾷ τὰ εὐωδέστερα θυμαράκια.

Ὅτε κάμ φαντάζεσαι τί τὴν περιμένει, ἡ καυμένη ἡ Λουλούκα! θαρρεῖ ὅτι θάχῃ πάντοτε ἓνα δρομάκι πράσινο καὶ ἀνθημένο, κ' ἓνα καλὸ κοριτσάκι νὰ τὴν πηγαινέσῃ ἐκεῖ...

Ἐνας κύριος παρουσιάζεται ἔξωφρα ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἡ Μαρίκα δὲν τὸν εἶδε ἢ λύπη της δὲν τὴν ἀφίνει τίποτε νὰ ἰδῇ. Ὁ κύριος ὁμως τὴν εἶδε ἀπὸ μακρῶς.

— Τί ἔχεις μισρῆ; τὴν ἐρωτᾷ, ἐνῶ ἐρχεται κοντά.
Ἡ Μαρίκα δὲν ἀπαντᾷ! δὲν εἶναι συνειθισμένη νὰ ὀμιλῇ

μὲ τοὺς κυρίους! καὶ στέκεται ὡς νὰ τὰ ἔχῃ χαμένα ἐμπρὸς του...

Ὁ κύριος τὴν ξαναρωτᾷ.
Ἡ Μαρίκα σηκώνει ἐπιτέλους τὰ μάτια της, καὶ τὸν κυττάζει. Τὰ μάτια τοῦ κυρίου εἶναι πολὺ γλυκὰ καὶ εὐμορφα! τὴν κυττάζει ὁ κύριος τὴν Μαρίκα, καὶ τῆς χαμογελά. Καὶ ἡ Μαρίκα ἀποφασίζει νὰ τοῦ διηγηθῇ τὸν πόνον τῆς. Ἰσως εὖρη αὐτὸς τὸ μέσον νὰ τὰ διορθώσῃ, ὅλα. Ἰσως...

Ὁ κύριος κυττάζει μὲ περισσοτέραν προσοχὴν τὴν μικρὴ βουκοπούλα! βλέπει τὰ μαύρα σγουρὰ μαλλιάκια της, βλέπει τὰ ζυπόλυτα ποδαράκια της. Βλέπει τὴν καμίζοια της πού εἶναι ἀπὸ σκοῦρο σπιτικό πανί, βλέπει τὸ φουσταναλάκι της καὶ τὴν ξεβαμμένη τοίτινη ποδίτσα της καὶ τῆς λέγει:

— Θέλεις νὰ σοῦ κάμω τὴν εἰκόνα σου;
Ἡ Μαρίκα δὲν ἔγγοσε! καλὰ. Εἰδύρι ὁμως τί θα πῇ εἰκόνα, καὶ πῶς τὴν κάμνουν. Ὁ κύριος Ἀναστάσης ὁ πλούσιος γείτονας μὲ τὸ μεγάλο κόκκινο σπίτι, ἔβαλε τίς ἄλλες κ' ἔκαμαν τὴν εἰκόνα τῆς κόρης του, τῆς Ἀσπασίας.

Ἡ κυρία Ἀσπασία εἶχε φέρσῃ τὸ ὠραῖό της τριανταφυλλὶ φόρεμα, καὶ τὰ λευκιστρίνια σκαρπινάκια της, καὶ τὸ καπέλλο της μὲ τὰ φεθρικά χροῖα πού εἶναι πῶς μεγάλα ἀπὸ τ' ἀληθινά, καὶ τὰ ἄσπρα γαντιά της μὲ τὰ μαύρα κεντηματάκια. Κ' ἔτσι τὴν εἰζωγραφοῦσε ὁ ζωγράφος.

Ἡ Μαρίκα ὁμως δὲν ἔχει οὔτε τριανταφυλλὶ φόρεμα, οὔτε ἄσπρα γαντία, οὔτε καπέλλο μὲ κέρασια, οὔτε σκαρπινάκια. Πῶς λοιπὸν θὰ γίνῃ ἡ εἰκόνα της;

Ἀδιάφορον! Ὁ ζωγράφος τὴν παίρνει μαζί του στὸ χωριό, στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα Δημητρίου, ὅπου ἔχει ἐνοικιασμένη τὴ μεγάλη σάλα. Ἐκεῖ βάζει τὴν Μαρίκα νὰ σταθῇ ἐμπρὸς τοῦ ὀρθῆ, κοντὸ στὸν τοίχον.

Ἡ Μαρίκα στέκεται. Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ κύριος τί νὰ κάμῃ; Ἡ Μαρίκα ὑπανοίει εἰς ὅτι τῆς λένε, συλλογίζεται ὁμως τὴν Λουλούκα, ἡ ὅποια τὴν περιμένει διμῆνη ἔξω στὴν αὐλή, καὶ ἀκούει κάπου - κάπου τὸ βελάσμα τῆς καὶ σφίγγεται ἡ καρδούλα της.

Τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀφίνει ὁ κύριος νὰ πλύνῃ τὰ χέρια της, νὰ κτενίσῃ τὰ μαλλιά της, νὰ φορέσῃ τὴν καλὴν τῆς τὴν ποδιά! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ! Ἡθελε μάλιστα ἡ Μαρίκα νὰ πετάξῃ τὸ ξερόκλαδο πού κρατοῦσε διὰ νὰξόδηγῇ τὴν Λουλούκα, καὶ ὁ κύριος τῆς εἶπε νὰ τὸ ξαναπιάσῃ καὶ νὰ τὸ κρατῇ. Τί παράξενες ἰδέες πού ἔχουν αὐτοὶ οἱ κύριοι πού ἐρχονται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!...

Εἰς τὸ Σχολεῖον:
Ὁ Νίκος κλίνει: Ἡ γάτα, τῆς γάτας, τῆ γάτα, τὴν γάταν... Ἀλλ' εἰς τὴν κλητικὴν σιματά.
— **Αἱ!** παρακάτω; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος. Πῶς κάμνει ἡ κλητικὴ;
Ὁ Νίκος ἀναυδός.
— **Μὰ τέλος πάντων!** Πῶς θὰ φωνάξῃς τὴν γάτα; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος. Καὶ ὁ Νίκος θριαμβευτικῶς:
— **Ψι, ψι, ψι, ψι!**

Φρειδ. Πάϊκος.

Ὁ ζωγράφος ὁμως κρατεῖ ἓνα μεγάλο φύλλο ἄσπρο χοντρό χαρτί ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο βιβλίο, μεγαλύτερο καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ φάλη τῆς ἐκκλησίας, καὶ δὲς του μ' ἓνα μολύβι, τραβᾷ γραμμὰς καὶ χαρακίες. Ὁ Μπαρμπα Δημητρός στέκεται ἀπὸ πίσω καὶ κυττάζει, ἐνῶ ἡ κυρία Δημήτρανα μὲ τὰ ματογυάλια της κάθεται καὶ ράβει ἓνα ζυλωμένο σεντόνι καὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶναι μαζεμένα τὰ γειτονόπουλα καὶ κυττάζουν περίεργα τὴν Μαρίκα πού τῆς κάμνει τὴν εἰκόνα ὁ ζωγράφος. Καὶ ὁ ζωγράφος ἔχει πολλὰ μολύβια, πότε πιάνει τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο...

Τὸ μολύβι ὅλο τρέχει ἐπάνω στὸ χαρτί, τὰ κεφαλάκια τῶν παιδιῶν γελοῦν στὸ παράθυρο, τὰ βελάσματα τῆς Λουλούκας ἀκούονται λυπητερά, καὶ ἡ μικρὴ Μαρίκα στέκεται ὀρθή μὲ τὸ κλαδάκι της ἐμπρὸς εἰς τὸν ζωγράφον.

Νάτος! ἀφίνει τώρα στὸ τραπέζι τὸ μολύβι του, κυττάζει τὸ χαρτί, τὸ γυρίζει εὐχαριστημένως ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, τὸ ξανακυττάζει, ἐνῶ ὁ μπάρμπα Δημητρός δάξει τίς φωνές:

— Μπρὲ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη εἶναι!

Σηκώνεται καὶ ἡ κυρία - Δημήτρανα καὶ στερεόνει τὰ ματογυάλια της διὰ νὰ δῇ καλὰ τὸ χαρτί.

— Καλὴ ἀλήθεια! θαρρεῖς πῶς θὰ σοῦ μιλήσῃ τὸ Μαρίκα!

Ἡ Μαρίκα ὁμως στέκεται καρφωμένη στὴν ἴδια θέσι. Ὅτε σάλευει.

Αἱ! καὶ σένα πῶς σοῦ φαίνεται; τὴν ἐρωτᾷ ὁ κύριος καὶ τῆς κάμνει νεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

Κυττάζει τώρα ἡ Μαρίκα. Βλέπει ἐπάνω στὸ χαρτί ἓνα κοριτσάκι μὲ μαθι φουστάνι, μὲ ποδίτσα ἀσπρόφωρη, καὶ μ' ἓνα κλαδί στὸ χέρι.

Εἶναι αὐτῆ; Ἡ Μαρίκα γνωρίζει τὰ ρούχα της καὶ χαμογελά λιγάκι.

Με λίγο ὁμως θὰ γελάσῃ πραγματικῶς. Ὁ κύριος βγάζει ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα πεντόφραγκα καὶ τὰ βάζει ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Πάρ' τα μικρούλα, τῆς λέγει! αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸν κόπο σου πού ἐκάθησες νὰ σὲ ζωγραφίσω καὶ πῆγαινε τὰ στὴ μητέρα σου.

Ἡ Μαρίκα τὸν κυττάζει καὶ στέκεται.
— Ναί, στὴ μητέρα σου, γιὰ νὰ μὴ πωλήσῃ τὴν Λουλούκα σου στὸν χασάπῃ.

Ἡ Μαρίκα δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψῃ.

— Πάρ' τα λοιπὸν, τῆς λέγει καὶ ἡ κυρία - Δημήτρανα. Ἡ Μαρίκα ἀπλύνει δειλὰ-δειλὰ τὸ χέρι της, παίρνει τὸ ἓνα πεντόφραγκο, ὕστερα τὸ δεύτερο, ὕστερα τὸ τρίτο, ὕστερα τὸ τέταρτο.

— Ἀλήθεια, καλέ, μού τὰ δίνετε;

— Βεβαίωτατα, τῆς λέγει ὁ κύριος.
Ἡ Μαρίκα τὸν εὐχαριστεῖ μὲ μίᾳ ματιᾷ παραπολὺ ἐκφραστικῆ, λύνει τὴν Λουλούκα της καὶ τρέχει νὰ δώσῃ τὰ

χρήματα στὴν μητέρα της, ἐνῶ τὰ γειτονόπουλα, πού εἶδαν διὰ αὐτὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ συζητοῦν μεταξὺ των καὶ λένε:

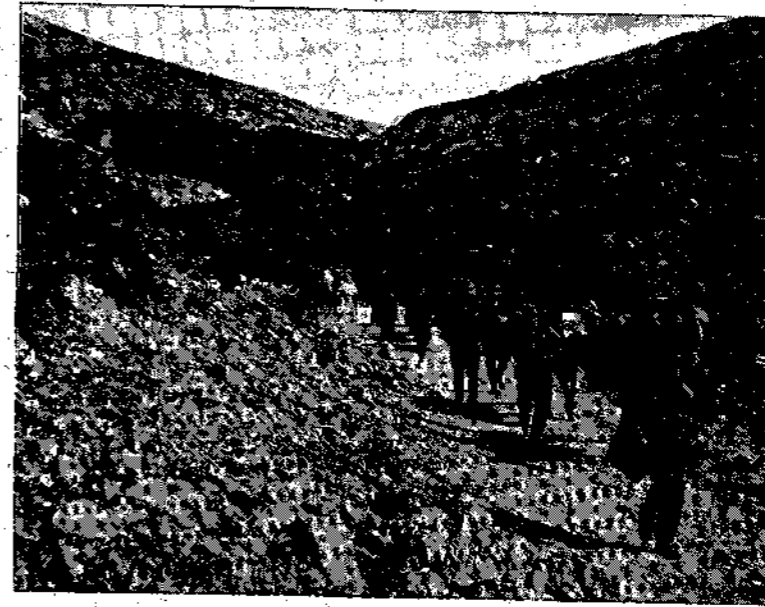
— Τί παράξενος κόσμος! ὁ κύριος Ἀναστάσης ἐπλήρωσε τὸ ἀ εκατοστάριον στὸ ζωγράφον γιὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας Ἀσπασίας, καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἄλλος ζωγράφος πληρώνει τὴν Μαρίκα γιὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν εἰκόνα της!

Φρειδερικός Πάϊκος

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ [34^{ου} ΦΥΛΑΟΥ

- 1) Ἀίνιγμα. Ὁ σπόγγος.
- 2) Γρέφος. Ἡ Σφή είναι ἔντομον.
- 3) Ἀπροσδόκητον. Ἡ νῆσος Θῆρα.

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: Ἀθηνῶν Δοξασμένη Ἑλλάς, Ρίνα Ἀλκαίου, Θ. Μπεκῆρος, Δ. Παπάς, Ρήγας Φεραῖος, Ἡρ. Κότσιρας, Στ. Μούντριχας, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Γρηγ. Λιθιερατός, Ἐρ. Μανσόλας, Ἀντίοχος καὶ Ἑλπίς Εὐαγγελάτου, Β. Βιδάλης, Παῦλος Μελάς, Ἰ. Ν. Φαλήρου, Χ. Ζαχαριάδης, Ν. Κουσιβέλης, Στ. Τεγόπουλος, Μεσολογγίου Ὁ. Οικονόμου, Μεσσηνίας Γ. Καταούλης, Θ. Θεοδοσοπούλου, Ἐρριουπόλεως Δέσποινα Κοττάκη, Μελαχροινὴ Βαγιάννου, Βάσω Δαμουλῆ, Ἐλένη Χανοῦ, Θάλεια Κουτουράκη.

(Ἐκ τῆς Ἰσ. ορίας τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου Γερ. Βόκου. — Τὰ Στενά τοῦ Σαρανταπόρου.)

Ἐκ τούτων ἐκέροδισαν οἱ: Ἀντίοχος καὶ Ἑλπίς Εὐαγγελάτου (ἓνα Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν χουσοδετοῦ). Βάσω Δαμουλῆ (Ἀνέκδοτα Παράσχοι τόμ. 2).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Α. Μεταξῆς, Ἀχρ. Καρούσος, Ζανῆς Πανᾶς, Π. Κουρμπέλης, Ἐνοσῶν Ἀθηναῖος, Θ. Ραυτοπούλος, Β. Καρανίκας, Ἀχρ. Ν. Ἀρνατάκης, Πειραιῶς: Α. Δροσόπουλος, Δ. Παπανικολάου, Ἐμ. Καρατζῆς, Εὐθ. Στάθης, Σάββας Δάρας, Ἀθάνατο Εὐζωνάκι, Γ. Μπέτσης, Λαμίας Σπινθηρ. Ι. Ἀγοραστός, Τριπόλεως Π. Π. Βεννιστανάκος, Κ. Κουμαριάτης, Θ. Θανοῦκος, Λαυρεῖου: Π. Ἀούεβα, Ἄννα Χαράλη, Κ. Παπαναστασίου, Σωτηρία Τσαβούλη, Σοφικῶν: Σωτ. Σοφός, Μαριγούλα Μπάκουλη, Ἀντωνία Μερτίκα, Ἠώς, Ἐνδυμίων, Ζαχαζικίου, Κύμα Σαλαμίνος, Κορίνθου: Μ. Τρίκας, Βόλου: Γ. Μπουκάκος.

Ἐκ τούτων ἐκέροδισαν διὰ κλήρον οἱ: Ἐνοσῶν Ἀθηναῖος (Ἐἰς χεῖμων εἰς τοὺς πάργους Βέρον δεδεμένον) Γ. Καρανίκας (Παιδικὸν θέατρον Γ. Κούρη).

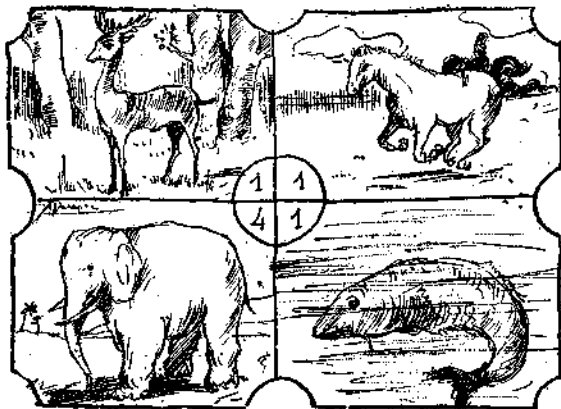
ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Τίτικα Τσοκοπούλου, Φρ. Πάϊκος, Εὐζωνάκι τοῦ 1912. Φρ. Πάϊκος, Πορθητῆς τῆς Τροίας, Ἀριστ. Τσαουσόπουλος, Πριάρμος Μουράτης, Γ. Πεζοπούλος, Πειραιῶς: Β. Φιντικῆς, Γ. Μιχαλάκος, Θεμιστοκλῆς, Λαυρεῖου: Νικολέττα Βλάχου, Π. Ζερβάκος, Μαρίκα Βάρκα, Κερκύρας: Λεοντόκαρδος, Κάμπου Τριμημένη Μάνη, Δερβενίου Κ. Ἀδαμόπουλος, Πύργου Ἀνδρ. Μαγιόπουλος.
Ἐκ τούτων ἐκέροδισαν διὰ κλήρον οἱ: Πρ. Μουράτης (ἓν τεύχος τοῦ «Καλλιτέρου»).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

'Αγαπητά μου 'Ανήμια,

Είς τήν ανατολικήν πλευράν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθη πρὸ ὀλίγου χρόνου ἓνα τεμάχιον μαρμάρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι σκαλισμένα μετὰ μεγάλην τέχνην τέσσαρα διάφορα ζῷα καὶ ἓνας μικρὸς κύκλος εἰς τὸ μέσον μετὰ τέσσαρας ἀριθμούς.

Ἡ Μαγική μας εἰκὼν εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ μαρμάρου αὐτοῦ. Δὲν εἰσεύρω ἂν ἀνεγνώσατε εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς περιγραφὰς καὶ τὰς κρίσεις τῶν ἀρχαιολόγων μας διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν πλάκα καὶ διὰ τὴν ἀξίαν της. Ἰδῶν δὲ 1) περὶ τοῦ εἰς ποῖαν ἐποχὴν ἀνήκει, 2) τι συμβολίζει ἢ παραστάσει καὶ 3) τίνας γλύπτου ἔργον εἶναι. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ δύο πρῶτα

οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν συμφώνησαν, δι' ὃ θεωρῶ καλὸν νὰ τὰ ἀφίσωμεν καὶ νὰ τοὺς περιμένωμεν νὰ συμφωνήσουν, διὰ τὸ ὅτι ὅμως δηλ. τινος ὀνομαστοῦ τῆς ἀρχαιότητος γλύπτου ἔργον, εἶναι συμφώνησαν ὅλοι. Ἡμπορεῖτε νὰ εὐρησῆτε καὶ εἰς τὸν γλύπτην τοῦτον;

Οἱ ἀρχαιολόγοι μας λέγουσιν ὅτι ὁ κύκλος ὅπου βλέπομεν εἰς τὸ μέσον εἶναι . . . ἡ ὑπογραφή τοῦ γλύπτου. Ὅτι δηλ. οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουν, πόσα γράμματα πρέπει νὰ πάρωμεν ἀπὸ τὸ ὄνομα ἐκάστου ζῷου π. γ. ἀπὸ τὴν δορκάδα, ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ ἀπὸ τὸ ψάρι θὰ πάρωμεν ἀπὸ 1 γράμμα, ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα 4.

Δοκιμάσατε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μέθοδον καὶ γράψατέ μου μέχρι τῆς 25 Μαρτίου.

Δῶρα θὰ δώσω εἰς τοὺς Λύτας 1) Ἀγγλικὴν δι' εἰκόνας χρυσοδέτου, 2) τὰ Ἀνέκδοτα τοῦ Παράσχου (τόμ. 2), 3) μίαν τριήμερον Συνδρομὴν Παιδ. Ἀστέρου, 4) Εἰς Χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους Βέρν δεδῶμ. 5) Ἐνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Γρήγορ. Ζῆ τὰ εἶπα εἶπα εἶπα.

Ἀσθε

2) Παντοῦ πάντα ἀγοράζω, ὅταν ἔχω κεφαλήν, Ἄν τὴν γάσω, δὲν βαλεύω ἀπὸ τὴν γραμματικὴν.
Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.

3) Ἀπροσδόκη-ον. Ποῖο γράμμα φοβεῖται ὁ Στρατός.
Ἄριστ. Τραυνοπούλου.

ΛΥΣΙΣ ΠΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 34^{ου} ΦΥΛΑΟΥ

Μίμησ' (M=12, I=9, U=12, H=7, C=18).

ΦΡΩΝΗ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΙ: Ἀθῆνῶν: Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Δοξασμένη Ἑλλάς, Ρίνα Ἀλκαίου, Γ. καὶ Ἀγγ. Φατούρος, Δ. Μετάξ, Θ. Μπακῦρος, Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, Δ. Παππάς, Ρήγας Φεραίος, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Ἡρ. Κότσιφας, Ἐμμ. Μανσόλας, Ἄριστ. Πουλιαντζᾶς, Φρ. Πάϊκος, Α. Δροσόπουλος, Τελευταία Σπαρτιάτις, Ταυγέτη, Ἀσπρος Ἀραπέκος, Ν. Κουτσιβέλης, Στυλ. Τεγόπουλος, Περρῆτης

τῆς Τροίας, Εὐάγ. Βιδάλης, Τιτικά Τσοκοπούλου, Ι.Δ. Πανάς, Γ. Καρανίκας, Παῦλος Μελάς, Ἀγγελικὴ Πεζοπούλου, Ἀνώτιστος χωρίς διευθύνειν. Μούρσει Δοξασμένο 1912. Πειραιῶς: Ἀθανάτος Εὐζωνάκι, Σάβ. Δάρας, Εὐῆνη Φιντικᾶκη, Γ. Μπίση, Γ. Μεγαλάκος, Γερμανοῦλ Καρατζᾶς, Εὐθ. Στάθης. Λαμίας: Σπινθέρ. Φιδῶν Γ. Τσάπρας. Πύργου: Ἀνδρῆ Μαγιόπουλος. Τριπόλεως: Κ. Κομαριώτης, Μ. Θανοῦκος, Κ. Διαμαντόπουλος, Π. Βενετσανᾶκος, Δουρτίου Σταῦρος, Νυγὰς, Π. Ἀουεράβ, Μαργαρό Χαγιάλη, Νίνα Ζερβάκου, Ἄννα Βάκκα, Πιπίνια Σορόκου, Ν. Βενιός, Δημ. Ἀντωνάκος, Δ. Σακελλάρης. Κερκύρας: Σπ. Χαλκιά-πούλος. Ζαῖρα, Κροκινά, Λεοντόκαρδος, Σοφικῶ: Σωτ. Σοφός. Βασιλ. Μερτίκα, Ἀντωνία Μερτίκα, Μαργαρίτα Μπακούλη, Ἰωάν. Ἐνδοριών. Μεσσήνης: Γ. Κατσούλης, Θ. Θεοδωρόπουλος. Κάμπου Τριμηνὴ Μάνη Ζαχαριζίου Κύμα Σαλαμῖνος. Παργαλιάνων: Ι. Παπαχριστοφίτου, Πρὸς Κριθαζῆ. Φ. Τσαγκάρης. Μεσολογγίου: Θ. Οἰκονόμου. Ἀριστῆς: Ι. Ἀγοραστός. Δερβενίου: Χρ. Ἀδαμόπουλος, Λ. Ἀδαμοπούλου, Κ. Α. Ἀδαμοπούλου. Ν. Ἀδαμοπούλου. Σύρου: Βασιλῆς τῆς Ἐρήμου, Νεραῖδα τῆς Λίμνης, Εὐαγγελία Συνδοινοῦ, Εὐμορφία Μαυραντζᾶκη, Νίνα Μπινιάρη, Ἐλένη Κοντζῆ. Ἡλιοουδέως: Ναύτης τοῦ Διγαίου. Βόλου Γ. Μουκᾶκος. Ν. Φαλλήρου Χ. Ζαχαριάδης. Κορίνθου Μ. Τρίκας.

Ἐν τοῦτων ἐκέοθησαν διὰ κλήρον οἱ: Ἐμ. Μανσόλας (ἓνα Ἑλληνοαγγλικὸν Δεξικὸν χρυσοδέτου), Κ. Α. Ἀδαμόπουλος (Ἀνέκδοτα Παράσχου), Γ. Μπίση (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέρν δεδῶμ), Σ. Χαλκιάπουλος (Παιδικὸν Θέατρον Κούρη), Νίνα Μπινιάρη (ἓνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

'Αγαπητέ μου, Χ. Ἀδαμόπουλε, θὰ σταίητε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Δ. Δημητράκου δρ. 4 διὰ τὸν χρυσοδ. τόμον τοῦ Παιδικῦ Ἀστέρου καὶ λ. 50 διὰ ταχυδρομικά. Διὰ τὰ Παιδ. Ἀναγνωσμάτα Σχορδέλη δρ. 2 καὶ λ. 30 ὡς ταχυδρομικά ἤτοι: ἐν ὄλῳ δρ. 6.80.

Παρακαλῶ τὸν Εὐστάθιον Σωτ. Θεοδορακόπουλον μαθητὴν γυμνασίου νὰ μοῦ γράψῃ τὴν διαμονὴν του, διότι εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὅπου μοῦ ἐστῆθε καὶ μοῦ ζητεῖ χαρτία λύσεων δὲν τὴν γράφει.

Ζαφειρ. Παπαμιγαλόπουλε, νὰ διαβάξῃς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὸν ὁδηγὸν τοῦ Παιδ. Ἀστέρου Σελ. 11 α' φύλλον διὰ νὰ μᾶθῃς τὸν ὀργανισμόν. Δὲν εἰμπορῶ εἰς καθὲς φύλλον νὰ ἐπαναλαμβάνω τὸ ἴδιον τροπάριον. Λοιπὸν τὰς λύσεις θὰ τὰς γράφῃς εἰς χαρτία λύσεων. Ἐχει τοιαῦτα τὸ ἐν Πύργῳ Βιβλιοπωλεῖον Βαρζελιώτη καὶ Γουρμενοῦ ἐπίσης: ἔχει τὸ αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον καὶ χρυσοδέτους α' τόμους δρ. 4.

Αὐτὸ πῶς εἶδατε εἰς τὸν διαγωνισμὸν Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Στυλ. Τεγόπουλε, αὐτὸ σημαίνει ἑπίαινος. Φροντίσατε λοιπὸν νὰ πάρητε τοὺς ἐπίαινους. Καὶ αἱ 10 ἀσκήσεις σας ἂν ἐνεκρίνοντο θὰ ἦτο βράβειους καὶ ἔχι ἐπίαινος. Ἐγκρίνονται Ἀόγια τῶν Παιδιῶν: Γ. Λυριτζῆ, Ἀνδρέας Εὐζώνου, Θ. Βιτσικουνάκη, Τάχη Γιαννοῦση.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας: Βασιλεὺς συνεργῶς κλοπῆς Γ. Διαμαντίκου. Δὲν εἶσαι ἄνδρας, Ἄλλον ἓνα ψάλλτην. Ν. Μασογιδή. Τὰ Γάντια Ἀνδρ. Λεονάρδου. Ὁ Σχοπὸς ποιήμα Ἀθανάτου Εὐζωναίου. Δός μου τὸ χέρι σου, Τάχη Γιαννοῦση. Στὸ Στόλο μαζ, ποιήμα Δοξασμένο 1912. Ἐμάθα νὰ φέρωμαι Ἀνδρ. Λεονάρδου. Τόρα θὰ ὀμιλήσῃς! Ὁ υἱός μου ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα Κ. Πεζοπούλου. Παρὰ τὸν Κανονισμόν Ἀνδρ. Λεονάρδου. Γιατί οἱ Ἀράπηδες εἶναι μαῦροι, Γ. Διαμαντίκου. Καλλιτέρα Μπέριμα Ἀβραάμ Στελ. Τεγοπούλου. Στὰ Γιάννενα, ποιήμα Ἐμμ. Μανσόλα. Ἡ ἐπανυρεθεῖσα Κόρη Κ. Πεζοπούλου.

Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θελῶ οὐς Καλῆ.